

[Johs. Christiansen.]

tidens forlængelse, er så følelig som den er, hvordan skal der så overhovedet blive råd til at sigte det menneskemateriale, hvoraf man udtager befalingsmandsemnerne, på blot nogenlunde forsvarlig vis? Der er en brist her, som, hvis den ikke snarest heles, kan blive skæbnesvanger for hele den mandlige ungdom, der nu må tage tønnen i 18 lange måneder.

Jeg kan ikke sige andet end, at der i alt dette ligger en klar og velunderbygget begrundelse for, at Tysklandskommandoet trækkes tilbage snarest muligt, så dets befalingsmænd kan gå ind i kadrerne herhjemme. Jeg kan desuden ikke tro andet end, at landets allierede, her altså navnlig England, vil kunne forstå et sådant synspunkt og derefter kunne erkende, at forholdene taler for en sådan hjemtrækning. Helt urimeligt er det da i hvert fald at holde flere end de overenskomstmæssige 1000 mand i Tyskland. Vil den højtærede forsvarsminister udfra de synspunkter, jeg her har fremdraget, nøjes med 1 à 2 måneders forlængelse af loven med det formål at optage nye forhandlinger med England om sagen? Muligheden for, at Europahæren etableres, synes stadig meget ringe. De engelske, franske og tyske socialdemokraters aktion er et moment, man næppe bør undervurdere, og der synes derfor ikke at være nogen virkelig realisme i stadig at holde overenskomsten med England løbende under henvisning til en mulighed, som man næppe selv tror så forfærdelig meget på.

Det radikale venstre må for sit vedkommende mene, at overenskomsten af 1949 har overlevet sig selv, at vi har meget hårdt brug herhjemme for de militære tjenestemænd, der gør tjeneste i Tyskland, og at man derfor må tilråde den hjemtrækning, jeg har peget på. Vi kan under ingen omstændigheder medvirke til det foreliggende lovforslags fremme.

Hans Hansen (Rørby): Om det foreliggende lovforslag om 1 års forlængelse af besættelsesperioden for den danske brigade i Tyskland skal jeg kun sige, at min gruppe gang på gang har udtalt, at vi var imod, at der blev sendt besættelsesstyrker derned under tvang og ikke på frivillighedens grundlag. Vi er principielt imod, at der sendes tropper til Tyskland, når det ikke sker på frivillighedens grundlag, men uden hensyn til frivillighed eller tvang mener vi, at det er tvivlsomt, om vi ved at have disse besættelsesstyrker i Tyskland gavner den sag, vi alle ønsker fremmet, nemlig arbejdet i

fredens tjeneste. Det må ganske uvilkårligt være et irritationsmoment, at de ligger dernede. Tilmed er der jo mangel på militært mandskab herhjemme efter de love, som rigsdagen har vedtaget. Den militære opbygningsplan, som rigsdagen har vedtaget, forlanger i sig selv, at tropperne kaldes hjem fra Tyskland, når vi ikke mener det gavner, at de er dernede. Vi mener altså fremdeles, at disse tropper skal kaldes hjem ved udløbet af denne periode. Der er ikke efter min bedømmelse nogen som helst grund til, at de skal ligge dernede, men al grund til, at de bliver trukket hjem.

Alfred Jensen: Den kommunistiske gruppe kan lige så lidt i år som i tidligere år stemme for et forslag om placering af danske militære styrker i udlandet. Vi gik imod et forslag af denne art i juni 1947, fordi vi mente, at Danmark ved at give asylret for tyske flygtninge havde båret tilstrækkeligt af de byrder, der kom efter den tyske kapitulation i 1945. Udfra samme motivering stemte vi imod et forslag om ordningens forlængelse i marts 1949. Også forlængelsen af maj 1951 gik vi imod. Da var baggrunden for styrkernes udsendelse imidlertid blevet en noget anden. Der var da ikke længere alene tale om styrker, der deltog i besættelsen, nej, der var tale om enheder, der indgik i Europahæren og altså blev stillet til rådighed for general Eisenhower. Den kommunistiske gruppe stemte som bekendt imod godkendelsen af Bruxelles-beslutningen, fordi den betød oprustning af Vesttyskland, og fordi den ikke tjente til at fremme fredens sag, hverken her i Europa eller i verdensmålestokken.

Siden da er der imidlertid kommet et forhold mere til, der betyder, at man må vende sig imod disse styrkers placering i Tyskland. Jeg tænker her på forholdsordren. Såvel i den første mislykkede affattelse som i den anden, jeg har vel lov til at sige omskrevne og forbedrede affattelse står der indledningsvis noget om, at i tilfælde af angreb på dansk territorium eller på danske militære enheder udenfor dansk territorium skal de angrebne styrker ufortøvet optage kampen — og så står der naturligvis en hel del mere. Netop denne bestemmelse angående danske militære enheder på fremmed territorium betyder jo en øget fare for, at vort land kan blive draget ind i en krig. Som bekendt er der intet, der tyder på, at den fare østfra, som de herrer Atlantpolitikere og tilhængerne af oprustning har tudet det danske folk ørene fulde om, har noget med realiteter